

תפ"ח 13987/05/17 - מדינת ישראל נגד עמאד אגבר (עציר) - הובא באמצעות שב"ס

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 13987-05-17 מדינת ישראל נ' אגבר (עציר) 06 ספטמבר 2018

לפני כב' השופט ר' בן י - אב"ד

כב' השופט צ' קאפח

כב' השופטת א' קלמן ברום

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רחלי חזן-פלדמן

נגד

עמאד אגבר (עציר) - הובא באמצעות שב"ס

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד סוזן בסול

גזר דין

1. כתב האישום המקורי, המתוקן, הסדר הטיעון וההרשעה:

בראשיתם של ההליכים ביום 08.05.17 הוגש נגד הנאשם, יליד 1999, כתב אישום שהחזיק ארבע עבירות של ניסיון רצח ומעשה טרור על פי סעיפים 1305(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ביחד עם סעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור התשע"ו - 2016 (להלן: "**חוק המאבק בטרור**").

ביום 04.06.18 הוצג בפני בית המשפט הסדר טיעון בין התביעה להגנה ובגדרו תוקן כתב האישום, אך לא נכללה בו הסכמה לעניין העונש.

על פי כתב האישום המתוקן הואשם הנאשם ובו ביום הורשע על פי הודאתו, בשתי עבירות של ניסיון רצח שהינו מעשה טרור על פי הסעיפים המפורטים לעיל ובשתי עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות על פי סעיפים 333 בנסיבות 335(א)(1) לחוק העונשין.

2. עובדות כתב האישום המתוקן מספרות כי הנאשם תושב שכם שברשות הפלסטינית שאין לו היתר כניסה לישראל. החל מחודש אפריל 2015 או בסמוך לכך החליט לבצע פיגוע דקירה ולהרוג יהודים, בתקווה שלאחר ביצוע הפיגוע הוא ימות או יעצר ויזכה למעמד של "שהיד" או "גיבור".

לצורך קידום מטרות, החליט בחודש דצמבר 2016 לבצע פיגוע דקירה באזור ים המלח. לשם כך רכש סכין עם להב נשלף שאורכו כ-15 ס"מ, הכינה בתיק גב לנשיאה, נסע ליריחו ומשם לקח מונית לכיוון ים המלח כשמטרתו להרוג יהודים.

מטרה זו לא ביצע הנאשם בשל כך שנהג המונית שהסיעו אמר לו שבאותה תקופה ההיא לא צפויים לשהות הרבה אנשים בים המלח ומחשש שיהיה קל להבחין בו, טרם יצליח לבצע את הפיגוע חזר בו הנאשם מכוונתו, שב ליריחו שם

השליך הסכין וחזר לביתו בשכם.

בסמוך לחודש מרץ 2017 גמלה בלבו של הנאשם החלטה להגיע לתל-אביב בהאמינו כי שם יוכל לפגוע בכמה שיותר יהודים. לשם קידום מטרתו זו, לאחר שבירר כיצד יוכל לקבל אשרת כניסה לישראל ולהגיע לתל אביב, פנה הנאשם לחברת התיירות "אלכיד" המארגנת טיולים לתוך שטח ישראל במסגרתם ניתנים היתרי כניסה חד-יומיים לישראל.

הנאשם נרשם לטיול היוצא לאזור תל אביב-יפו והרצליה שנקבע ליום 23.04.17.

לשם קידום מטרתו להרוג יהודים, החליט הנאשם להצטייד בנשק קר ומתוך ידיעה כי במעברי הכניסה לישראל מתבצע בידוק ביטחוני קפדני, השחיז הנאשם ושייף את פין הברזל של אבזם חגורתו, כך שיהיה חד יותר, בדומה לסכין או דוקרן וישמש נשק קר על מנת שיוכל להרוג באמצעותו יהודים.

כן הצטייד הנאשם בתיק ובו בגדים להחלפה על מנת שיוכל להתנהל בנוחות. בנוסף ולשם קידום מטרתו, בימים לפני הטיול המיועד, חזר ולמד הנאשם ב"מפות גוגל" את מפת הרחובות הסמוכים ליעדי הטיול שנמסרו לו, כדי לאתר רחובות בהם יוכל למצוא ריכוז גדול של יהודים, ובהם לבצע את מטרתו.

ביום 23.04.17 בסמוך לשעה 11:15 הגיע הנאשם במסגרת הטיול לפארק הירקון באזור שדרות רוקח בתל אביב, ניתק מהקבוצה והלך לאורך שדרות רוקח מערבה עד הגיעו לטיילת חוף הים של תל אביב (להלן: "**הטיילת**") ופנה שם דרומה על פי המפות אותן בדק מבעוד מועד.

בטיילת החליף הנאשם את בגדיו, הכין את החגורה עם האבזם המושחז וחיפש במשך כחצי שעה קרבן למטרתו.

בסמוך לשעה 13:30 הבחין הנאשם בי י (להלן: "י"), גבר יהודי כבן 70 שנה שהלך בגפו לאורך הטיילת מצפון לדרום והחליט להורגו. לשם מימוש מטרתו, הגיע הנאשם מאחורי י, חנק אותו, הפיל אותו ארצה ודקר אותו בחוזקה בצווארו עם האבזם על מנת להורגו. בהמשך לכך ניסה הנאשם פעמים נוספות לדקור את י באמצעות האבזם, אך כשל בכך.

י צעק "**בבקשה, בבקשה**", והנאשם המשיך והכה בו באגרופים, וכשהבחין באזרחים וברוכב אופניים המתקבצים במקום, ברח דרומה וזרק את החגורה עם האבזם.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו לי חבלות בעורף, בעין ימין, בלחי שמאל וכן חבלות בצד השמאלי של הגוף.

הנאשם המשיך בתכניתו להרוג יהודים ופנה לכיוון רחוב הירקון, כשרוכב האופניים דולק אחריו. תחילה ניסה להיכנס למלון "לאונרדו ארט", אך נבלם בשתי הכניסות על-ידי מאבטחים ואזרחים. בהמשך חצה את רחוק הירקון לכיוון מזרח ונכנס ללובי של מלון "לאונרדו ביץ" ברחוב הירקון 156. בלובי המלון הבחין הנאשם במחתך (קאטר) שהיה מונח על שולחן הקבלה לקח אותו בכוונה להרוג באמצעותו יהודים, ופנה לחפש קרבנות נוספים בלובי.

בהמשך נכנס הנאשם לחנות לממכר עתיקות הנמצאת בקצה הלובי של המלון כשהמחתך בידו, הבחין בבני הזוג ז וק (להלן: "**ז**" ו"**ק**") שעמדו אחר דלפק החנות ושירתו לקוחה.

הנאשם כדי לממש את מטרתו להרוג יהודים הניף בחוזקה את המחתך לכיוון צווארה של ז ודקר אותה כשהוא מנסה להורגה וגרם לה ללסרציה כבונכת אופן שמאל שהצריכה תפרים ושחזור.

בעקבות הדקירה נסוגה ז לאחר. בעלה ק חבט בנאשם והדף אותו והנאשם ברח מן החנות אל הלובי והיציאה מהמלון כאשר ק דולק אחריו.

בעת מנוסתו נתקל הנאשם בי י, מנהל השטחים הציבוריים במלון "לאונרדו ביץ" (להלן: "י"), אשר יצא מכיוון דלפק הקבלה של המלון אל הלובי. י אשר הבחין בנאשם רץ כשק דולק אחריו וצועק "עצור אותו", ניסה לבלום את הנאשם, זרק לעברו הדום ונעמד מולו.

הנאשם הרים את ידו ודקר בחוזקה בראשו של י באמצעות המחתך עד שהפילו על הרצפה כשראשו מדמם והמשיך לרוץ לכיוון דלת הכניסה המסתובבת של המלון.

במעשיו גרם הנאשם לי חתך באספקט המדיאלי שהצריך סגירה בבית החולים.

בהמשך בהגיע הנאשם וק בעקבותיו לדלת המלון בניסיונו של ק למנוע מהנאשם לצאת, ניסה הנאשם לדקור את ק הלם בו וגרם לו לחבלה במרפק וחתכים שטחיים, ומשלא הצליח, ברח החוצה בשובר את זכוכית הדלת המסתובבת של המלון והמשיך במרוצתו עד שנעצר על-ידי שוטרים.

הנאשם במעשיו אלה ניסה לרצוח תוך ביצוע מעשה טרור את י וז בשל היותם יהודים וגרם לחבלות מחמירות בנסיבות מחמירות לק וי.

3. הראיות לעונש:

התביעה הגישה על פי סעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"ו - 2001 (להלן: "**חוק הזכויות**") תצהירי נפגעי עבירה של הנפגעים ותיעוד רפואי ואחר (למעט של י) וכן העידו על פגיעתם ק וי.

ז נזקקה לתפרים באוזנה ולטיפול כירורגיה פלסטית וסובלת ממצב נפשי לא קל ומפוסט טראומה, עובדה המשפיעה על יכולתה לעבוד והכנסותיה והכנסות בעלה שירדו עקב האירוע במידה רבה.

אף י סובל פיזית ובעיקר נפשית עקב דקירתו בראש, הוא מטופל פסיכולוגית ותרופתית בשל פוסט טראומה עם סימנים של חרדה ודיכאון. הוא סובל מסיטנים ותפקודו ירד וכן גם יכולתו לעבוד.

ההגנה לא הציגה ראיות לעונש.

4. טיעוני התביעה לעונש:

באת כח התביעה פתחה את טיעוניה כשהיא מפנה לעובדות כתב האישום באומרה שהנאשם נכנס לישראל בהחלטה מושכלת, מתוכננת ומודעת בכוונה להרוג ולרצוח יהודים בשל היותם יהודים והמשיך ופעל למימוש מטרתו לכל אורך האירוע.

לעמדת המדינה בשל כך שעסקין בסדרת אירועים שהתרחשו ברצף כרונולוגי אחד, נוכח טיב הפגיעות ומאחר שחלק

מהמעשים נעשו בשלב הבריחה של הנאשם יש לראות את כולם כאירוע אחד לצורך הענישה.

כן עמדה באת כח התביעה על הערכים החברתיים שנפגעו - שמירת חיי אדם ושלמות הגוף לצד ערכים של שמירה על ביטחון המדינה, טובת הציבור ושגרת חיו. על רקע זה יש ליתן משקל ניכר להחמרת הענישה הנדרשת בשל הרשעת הנאשם גם על פי סעיף 37(א) לחוק למאבק בטרור.

מידת הפגיעה בערכים מתעצמת כאשר המעשים נעשים תוך זריעת פחד ובהלה וזאת מעבר למעשה האלימות כשלעצמו. כן יש להחמיר הענישה בשל המניע הלאומני-אידאולוגי של המעשים.

באשר למדיניות הענישה הפנתה באת כח המדינה לפסק דין בודד שניתן לאחר כניסתו לתוקף של חוק המאבק בטרור, והצביעה על מגוון של פסיקה בעבירות דומות טרם חקיקתו של החוק.

התביעה בטיעוניה הצביעה על התכנון שבמעשי הנאשם, הנזק שגרם ושצפוי היה להיגרם על פי מטרות מעשיו ועל כך שהמעשים נעשו בלבם של המרחב הציבורי ברחוב תל אביבי ובלובי של מלון.

לעמדת המדינה צריך ליתן ביטוי בעונשו של הנאשם לצורך בהרתעת הרבים, בפועלו כמפגע יחיד - מעשה שסיכולו קשה ולכן גורם חשיבות ההרתעה עולה.

לסיכום מציעה המדינה מתחם ענישה הנע בין 18 ל-25 שנות מאסר וסבורה היא, שיש למקם את עונשו של הנאשם במחצית העליונה של המתחם - 23 שנות מאסר.

כן עותרת המדינה להטלת מאסר מותנה ופיצוי לנפגעי העבירה.

5. טיעוני ההגנה לעונש:

באת כח הנאשם פתחה טיעוניה באיחולי החלמה לנפגעי הפיגוע, תוך שהיא מפנה לכך שפציעותיהם של הנפגעים מינוריות יחסית.

לעמדתה ולבקשתה של הסניגורית אין למצות את הדין עם הנאשם.

נכון, כך הסניגורית, שבמציאות הביטחונית הנוכחית יש צורך בהטלת ענישה מרתיעה בעבירות חמורות מעין אלה בהן הואשם הנאשם, אך נסיבותיו של מקרה זה פחות חמורות הן בשל הכלי בו בחר הנאשם לעשות שימוש - אבזם של חגורה שאינו יכול לגרום נזק ממשי - והן נוכח העובדה שלא פעל לוודא הריגה. מטרתו של הנאשם הייתה לזכות במעמד של שהיד ולא להרוג אדם.

לגישת ההגנה לא קדם לאירוע תכנון אמיתי וקפדני. הביצוע היה רשלני וכושל.

לעמדת באת כח הנאשם, העובדות שעסקין באירוע שנגרם על-ידי מפגע בודד שאינו חבר בארגון, שלא הכין עצמו דתית ובתפילה ולא קרא "אללה אכבר" בעת המעשה, מפחיתות מחומרתו.

תוך שהיא מפנה לפסיקה הנוהגת לשיטתה הציעה ההגנה מתחם ענישה הולם בטווח שבין 8 שנות מאסר עד 14 שנים.

בתוך מתחם הענישה מפנה ההגנה את בית המשפט לנסיבות מקלות והן: הודאתו של הנאשם במיוחס לו כבר משלב החקירה ושיתוף הפעולה עם רשויות החוק, גילו הצעיר של הנאשם, בן 19.5 שנים, לכך שבכלא לא יוכל להשתקם וישהה בו עם אסירים בעלי רקע אידאולוגי, עברו הנקי, חרטתו, גילוי אמפתיה לנפגעים.

כן מצביעה הסניגורית על כך שהנאשם בא ממשפחה נורמטיבית, היה אמור להתחיל ללמוד באוניברסיטה. בכלא יסווג כאסיר ביטחוני, תנאי כליאתו יהיו קשים וקרוב לוודאי שלא יזכה לשחרור מוקדם.

לעמדת באת כח הנאשם העונש שבסופו של יום יש להטיל על הנאשם אינו צריך לעלות מעבר ל-12 שנות מאסר.

6. דברי הנאשם האחרונים:

הנאשם אמר לבית המשפט שלא הייתה לו כוונה להרוג ולרצוח והראיה לכך הנשק שבו עשה שימוש. כוונתו, כך אמר, הייתה להרתיע ולהפחיד, אך השתלשלות הדברים לא הייתה בשליטתו.

הנאשם הביע חרטה והצטער על מעשיו. מאז שנכנס למעצר הבין את משמעותו ואת השפעתו עליו. הוא מבודד, סגור בחדר, מצבו הנפשי נפגע וכן נפגעה גם משפחתו.

7. דין והכרעה:

א. אך לאחרונה על מקרה בודד של ניסיון לרצח אחד בנסיבות דומות למקרה שבפנינו אמר בית המשפט העליון את הדברים הבאים בע"פ 4742/16 פלוני נ' מדינת ישראל (28.02.18):

"חומרת העבירות אינה שנויה במחלוקת, והדגש העיקרי הוא על העבירה של ניסיון לרצח. המערער התנפל על אדם תמים ברחובה של עיר וניסה לקפח את חייו, מתוך מניע אידאולוגי לאומני-טרוריסטי. הדקירה נעשתה באמצעות "פיגיון ייחודי, חד ומחודד", והמערער לא הסתפק בדקירה אחת, אלא ניסה לשוב ולדקור את הנפגע למוות.

מדיניות הענישה בעבירות של ניסיון לרצח על רקע לאומני נוטה להיות מחמירה מטעמים מובנים של גמול והרתעה ונוכח הגל האחרון של פיגועי דקירה, מתבטאת בפסיקה אף מגמת החמרה בענישה. אך לאחרונה, אישר בית משפט זה גזר דין של 17 שנות מאסר למפגע בן 19 שדקר חייל ברחובות ירושלים וניסה להורגו (ע"פ 9552/16 קומבוז נ' מדינת ישראל (22.01.18)), ועונש של 17.5 שנות מאסר שהושת על מפגע בן 20 שדקר חייל בעפולה (ע"פ 10111/16 יחיא נ' מדינת ישראל (15.02.18))."

במקרה זה נדון קטין ל-18 שנות מאסר.

ב. הנאשם, יליד 1999, יצא למסע הרג של יהודים, מסע מתוכנן מזה זמן רב. האירוע התרחש ביום 23.04.17, אך זרעי כוונת אודיסאת רצח של יהודים גמלה בלבו של הנאשם כמפורט בכתב האישום כבר בחודש אפריל 2015 - משך כשנתיים יצר לעצמו הנאשם עולם של רצח יהודים, רק בשל היותם יהודים על מנת לזכות במעמד של גיבור ושהיד.

ג. במסעו זה פגע בארבעה יהודים רק בשל היותם יהודים. אותם איתר מתוך כוונת מכוון לרצחם ורק בדרך מקרה ובשל מזל גרידא הסתיים מסעו בשני ניסיונות רצח ושתי חבלות חמורות בנסיבות מחמירות ולא מעבר לכך.

דומה (ראה ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (27.08.14)) שבשל שעסקין בעבירות אלימות חמורות, היה מקום על פי סעיף 40.40(א) לחוק העונשין לקבוע כי עסקין בריבוי אירועים, אך לאור מבחן "הקשר ההדוק" ובעיקר בשל כך שזאת עמדת המדינה אליה הצטרפה ההגנה, נראה ברצף התנהגותו של הנאשם כאירוע אחד שבגדרו בוצעו מספר מעשים שהתרחשו תכופ אחד אחר האחר, בסמיכות זמנים, כחלק מתכנית עבריינית אחת.

כך נפסק אף במקרים דומים ונפנה אל תפ"ח 753-11-13 **מדינת ישראל נ' בסטי** (28.09.17).

ד. המקרים אליהם התייחסנו לעיל נדונו עוד בטרם תחולתו של חוק המאבק בטרור, הבדל זה במצב המשפטי צריך להשפיע על מתחם הענישה שנקבע בעניינו של הנאשם וענישתו האינדיבידואלית.

ה. סעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור החמיר הענישה המרבית בעבירת ניסיון הרצח על פי סעיף 305(1) לחוק העונשין לעונש של 25 שנות מאסר. בכך הוסיף המחוקק נסיבה מחמירה לעבירת ניסיון הרצח כאשר היא מבוצעת ממניע לאומני, מדיני, דתי או אידאולוגי או הנעשה במטרה לעורר פחד, או בהלה בציבור (סעיף 2 לחוק המאבק בטרור).

לאור זאת הערכים החברתיים שבהם פגע הנאשם פגיעה קשה, הם הערכים של שמירה על חיי אדם ושלמות גופו, ביטחונו ורווחתו האישית, השמירה על ביטחון המדינה, שלווה חיי התושבים ושגרת חיייהם.

בסעיף 1 לדברי ההסבר להצעת חוק המאבק בטרור, התשע"ה - 2015 (הח 949, התשע"ה, עמ' 1066), נאמר **"עוצמת הפגיעה של הטרור באה לידי ביטוי בכך שמלבד הפגיעה הישירה שהוא מסב לחיי האדם ולשלמות הגוף, יוצר הטרור אפקט פסיכולוגי של פחד ותחושת איום בקרב הציבור כולו ומערער את שגרת חייו של הציבור לאורך זמן"**.

ו. קביעת העונש בשלב הראשון כמקובל עלינו תיעשה על פי סימן א'1 לחוק העונשין תוך קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו בהתחשב בערכים החברתיים בהם פגע, מידת הפגיעה בהם ובהתאם לענישה הנוהגת.

ז. לקביעת המתחם ניתן משקל לתכנון העבירות על-ידי הנאשם (סעיף 40.40(א)(1) לחוק העונשין), ולעניין זה הננו מעדיפים את עמדת התביעה על עמדת ההגנה. הנאשם במשך כשנתיים תכנן את המעשה, אף נסע ליריחו לצורך כך ורכש סכין. לאחר מכן תכנן איך להיכנס לישראל. הכין מפות, השחז כללי משחית מאבזם חגורתו - תכנון מפורט וקפדני.

ח. על הנזק שהיה צפוי להיגרם בביצוע העבירה (סעיף 40.40(א)(3)) דומה שאין צורך להכביר מילים ורק בשל כישלונו של הנאשם הנזק שנגרם ממעשיו (סעיף 40.40(א)(4)) היה מוגבל יחסית.

ט. למידת הפגיעה בערכים החברתיים נאמר שלעמדתנו היא ברמה גבוהה ביותר. הנאשם החליט, תכנן, ניסה, כיוון להרוג מספר רב של יהודים, וגרם לשניים חבלות חמורות באמצעות נשק קר מחתר

(קאטר). לולא נאבקו בו הקרבנות, לולא נזעק ק להציל את חייה של ז אשתו ולולא עוברי אורח שהפריעו לנאשם לחזור ולהכות את י למרות תחנוניו, לפחות שני יהודים היו מוצאים את מותם.

נזכיר שהנאשם, צעיר לימים, בחר בקרבנות אנשים מבוגרים. במקרה אחד בעניינו של י, גילו כ-70 שנה, משמש נסיבה מחמירה כשלעצמה (ראה סעיף 368.א לחוק העונשין - תקיפת זקן).

י. איננו מקבלים את עמדת ההגנה לקביעת המתחם, כי העובדה שהנאשם בחר באבזם מחודד כנשק היא נסיבה מקלה. הנשק שנבחר, נבחר כדי שיהיה קל להבריוח במעברים ולא מטעם אחר. הנאשם כיוון לצוואר קרבנותיו כדי לנטרל את גודלו של הנשק והוא הדין - במחתך. עם זאת לעובדה שהחבלות שנגרמו בסופו של יום לא היו קשות מדי - יש משקל לענישתו.

יא. התביעה בטיעוניה עמדה על כך שהנאשם פעל כ"מפגע בודד" וראתה בכך נסיבה מחמירה. ההגנה סברה שבשל כך שהנאשם לא השתייך ופעל מטעמו של ארגון טרור, לא הכין עצמו דתית למעשה ולא קרא "אללה אכבר" יש לראות כנסיבה מקלה. יש צדק בכל אחת מהטענות. מחד גיסא הקושי בגילוי טרם המעשה של פגיעה על-ידי מפגע בודד מצריך תגובה עונשית מחמירה ומנגד להשתייכות לארגון טרור מתווספת החומרה שבכך. לעמדתנו ממילא יש לבחון את הדברים לא במסגרת קביעת המתחם, אלא במסגרת המתחם פנימה ובהתאם לסעיף 2.40 לחוק העונשין - הרתעת הרבים.

יב. התייחסנו לעיל לפסיקה המשקפת את הענישה הנוהגת בעבירות בהן הואשם הנאשם, נפנה עוד לע"פ 2826/15 **אחמד עביד נ' מדינת ישראל** (07.06.16), שם נאמר בין השאר:

"על בתי המשפט הדנים בעבירות כגון דא, אשר בוצעו על רקע לאומני, להעביר מסר חד משמעי ונוקב, בדמות ענישה קשה ומחמירה בכדי לשרת את גורם ההרתעה מפני מעשים אלו. כפי שנקבע בפסיקתו של בית משפט זה, כאשר עסקינן בעבריינות המתבצעת על רקע אידאולוגי, נדחים, ככלל שיקולי ענישה אחרים, ובהם האינטרס השיקומי, מפני שיקול ההגנה על שלומו וביטחונו של הציבור, והרתעת עבריינים בכוח מפני ביצוע מעשים דומים ... במציאות הנוכחית, שבה נתרבו פינועי הדקירה כלפי יהודים באשר הם, מתחייבת התייחסות עונשית הולמת..."

ככלל מגמת מדיניות הענישה הנהוגה הינה מגמת החמרה, בעיקר כאשר המניע לעבירות הינו אידאולוגי-לאומני."

בע"פ 3725/93 **חמאד נ' מדינת ישראל** פ"ד נ(2), 494 נאמר: **"כבר קבענו בעבר כי נאשם אשר נמצא אשם בכך שניסה בדם קר לרצוח אדם שלא עשה לו כל רע, רק בשל מוצאו הלאומי, צפוי לעונש המרבי הקבוע בחוק."**

אמירות אלה מתעצמות על רקע הרשעתו של הנאשם בעבירות על פי חוק המאבק בטרור.

נדגים במעט גזרי דין במקרים דומים:

ע"פ 4033/93 **אבו מערוף נ' מדינת ישראל** - נאשם חבר בארגון טרור ניסה לרצוח בדקירות סכין את מעבידו היהודי, הסכין נשברה. הנאשם הורשע בעבירת ניסיון רצח, נדון ל-20 שנות מאסר.

ע"פ 3725/93 **חמאד נ' מדינת ישראל** (המוזכר לעיל) - פיגוע דקירה של יהודי על רקע לאומני במכות גרזן וסכין יפנית בצוואר - נדון ל-20 שנות מאסר.

20 שנות מאסר הוטלו בהסדר בתפ"ח [מרכז] 51363-12-15 **מדינת ישראל נ' אלחדידי**, שם בשני מקרים באתר עבודה בפטיש סיתות אבן ובמוט פגע הנאשם בשניים, הורשע על פי הודאתו בהסדר טיעון גם לעונש.

ע"פ 2826/15 **עביד נ' מדינת ישראל** שהוזכר לעיל הוטלו 9 שנות מאסר ופיצוי על נאשם שהודה בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ועבירות נוספות.

תפ"ח [נצ'] 35120-10-15 **מדינת ישראל נ' יחיא** - נאשם כבן 21, ללא עבר פלילי ומשפחה קשת יום, הורשע על פי הודאתו שלא בהסדר טיעון לעונש בעבירת ניסיון רצח ושב"ח ונדון ל-17.5 שנות מאסר. המתחם שנקבע 13-19 שנות מאסר.

תפ"ח 753-11-15 **מדינת ישראל נ' בסטי** (28.09.17) - נאשם שהורשע בניסיון רצח ושלוש עבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) + (2) נדון ל-21 שנות מאסר ופיצוי הקרבנות - המתחם שנקבע 18-24 שנות מאסר.

תפ"ח 52132-08-17 **מדינת ישראל נ' אבו עראם** (19.06.18) - נאשם שהורשע במקרה אחד של ניסיון רצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין וכן על פי סעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור - כבן 19 בעת ביצוע המעשה, הודה, מפגע בודד, פגיעות קשות בקרבן, נקבע מתחם ענישה של 18-25 שנות מאסר ועונשו הועמד על מאסר של 22.5 שנים ופיצוי של 200,000 ₪.

יג. בתוך מתחם הענישה לצורך עונשו של הנאשם נזקוף לזכותו היעדר עבר פלילי, הודאתו ואף את חרטתו והבעת צערו, אם כי צערו הופנה אל גורלו שלו ושל משפחתו בעת שישהה במאסר.

הודאתו של הנאשם ניתנה לאחר שנתפס תוך כדי ביצוע העבירה ובכך חסכה רק במקצת זמנם של צדדים, עדים ובית המשפט ויש בה משום נטילת אחריות. לגילו הצעיר של הנאשם יש משקל מה לענישתו גם כן.

מנגד כאמור, בתוך המתחם יש לשקול את הצורך להרתיע את הרבים מפני מעשים אלה שלצערנו מתרחשים חדשות לבקרים בארצנו. לעמדתנו יש סיכוי של ממש שענישה הולמת ומחמירה תשיג ולו במעט תכלית זו.

יד. נציין לסיכום כי העונש המרבי הצפוי לנאשם בכל ארבעת המקרים בהם נדון הוא עונש של 78 שנות מאסר, אף הפסיקה המצוינת לעיל הצביעה כי ענישה במקרים כמקרה זה שואפת לקראת העונש המרבי, ואכן נאמר בע"פ 4930/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14) כי "**העונש המקסימאלי האפשרי שניתן להטיל בגין האירוע כולו הוא העונש שמתקבל מצבירת עונשי המקסימום בגין כל אחד מהמעשים הכלולים באירוע**".

עם זאת בנסיבות מקרה זה ובין היתר בהיותנו ערים לנאמר בע"פ 5733/18 **דניאל מעוז נ' מדינת ישראל** (05.07.18) בעניין חריגת בית משפט מעמדת התביעה לעונש, עמדה שמחובתנו לציין, הינה ראוייה ומידתית, הננו מוצאים לאמץ את עמדתה הן באשר לגבולות מתחם הענישה והן למידת העונש.

הננו קובעים אפוא שמתחם הענישה ההולם בנסיבות מקרה זה הוא עונש מאסר הנע בין 18 ל-25 שנות מאסר בפועל.

8. סוף דבר

הננו, לאור האמור לעיל, גוזרים את דינו של הנאשם לעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל של 23 שנות מאסר החל מיום מעצרו - **23.04.18**.

ב. מאסר על תנאי של 36 חודשים שבמשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירות פשע לפי סימן ח' לפרק י' או עבירות אלימות אחרות מסוג פשע או עבירה בה הורשע.

ג. מאסר על תנאי של 12 חודשים שבמשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירות עוון לפי סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין.

ד. הנאשם יפצה על פי סעיף 77 לחוק העונשין כל אחד מארבעת נפגעי העבירה בסך של 50,000 ₪ אותם יפקיד בקופת בית המשפט עד יום **01.11.18**. הפרקליטות תסייע בהעברת הפיקדון לנפגעי העבירות.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן והודע היום, כ"ו אלול התשע"ח, 06 ספטמבר 2018, במעמד הנוכחים.

אירית קלמן ברום,
שופטת

ציון קאפח, שופט

רענן בן י, שופט
אב"ד